

Viðtal við Trónd Bogason, tónaskald

Þrívíst Í MILLUM- RÚMINUM

TRÓNDUR BOGASON FEKK FYRI TRIMUM ÁRUM SÍÐANI TRÝ ÁR AV STARVSLØN FRÁ MENTANARGRUNNI FØROYA. HANSARA SEINASTA STÓRA UPPGÁVA ER TÓNLEIKURIN Í LEIKINUM HJÁ MARJUNI S.KJELNÆS TÓM RÚM, SUM TJÓÐ-PALLURIN SETTI UPP VIÐ EYÐUN JOHANNESSEN SUM LEIKSTJÓRA. EG HITTI TRÓND BOGASON TIL EITT VIÐTAL GJØGNUM SKYPE EIN SUNNUMORGUN Í MARS

Kinna Poulsen

PINGPONG

KP: *Tónleikurin var ómetaliga vakur, men har var so nógv at fylgja við í, so eg kundi hugsað mær at hoyrt hann aftur, vónandi verður okkurt gjørt við tónleikin eftir at leikurin er liðugur. Kanst tú greiða frá tilgongdini, tá tú gjørdi tónleikin?*

TB: Jú, eg havi ætlanir um at gera okkurt víðari við tilfarið, men akkurát hvat tað verður, er ikki avgjørt enn. Annars byrjaði tað við, at Jenny Petersen, stjórin í Tjóðpallinum ringdi og avtalaði at møtast við rithøvundi og leikstjóra. Marjun [S.Kjelnæs], Eyðun [Johannesen] og eg møttust nakrar ferðir og prátadu, eg fekk leikritið og sendi ymisk uppskot og okkurt av tí arbeiddi eg víðari við, tað var soverðið pingpong okkara millum.

KP: *Tað riggar ómetaliga væl í byrjanini, tá ein yrking verður lýst upp á eitt gjøgnumskygt klæði á pallinum, meðan Eivør syngur hesa somu yrkingina, sum stendur í savninum Rót Tripp. Byrjanarsenar minnir um eina væl eydnaða listarlíga installatió. Hvussu komu yrkingarnar við í heildina?*

TB: Eg haldi, at tað var Eyðun, sum á fyrsta fundinum nevndi møguleikan fyri at brúka yrkingarnar í leikinum. Haldi at tey bæði nokk hava tosað um at innarbeiða tær meira í leikritið beint tá. Í øllum førum fekk eg eitt savn, og eitt sindur seinni skrivaði eg lag til tvær teirra og tær komu við, og síðan kom meir aftrat.

KP: *Tónleikurin hjá tær rakar kensluna av tónum rúmi millum annað við stórum rúmklangi, sum onkursvegna víðkar rúmið og leggur dent á millumrúmið millum teir báðar høvuðsleikararnar, er hetta gjørt við vilja?*

TB: Eg trúgvi, at tann kenslan í størsta mun kemur frá yrkingunum – ella via yrkingarnar. Tað er kanska meira orð sum »óttin«, »óðnin« og so víðari, sum eg havi reagerað upp á. Og formar; til dømis yrkingin Fest, sum hevur ein deiliga radikalan uppbygnað. Eg hugsaði um byrjanina sum eitt slag av inngangi, sum skuldi fungera sum tableau ella fastfrystar myndir í leikinum. Tað var bara eitt uppskot, men tey vóru við upp á tað. Fyri meg snýr tað seg mest um at fanga ein stemning. Frá leikritinum ella frá pallinum. Hugs í ikki so nógv um, akkurát hvat tað merkir, uttan so, at tað er ein konkret uppgáva, sum at gera sirkustónleik ella okkurt líknandi. Mann kann kanska siga, at eg reageri meira upp á, hvussu okkurt verður sagt, enn hvat verður sagt. Og so handlar tað eisini nógv um samspælið við ljóðdesignið hjá Jón [Mc Birnie].

STARSVLØN OG CROSSOVER

KP: *Í 2010 fekst tú starvsløn, hvussu hava tey trý árin hilst?*

TB: Eg haldi, tað hevur gingið ordiliga væl. Tað er ein einastandandi friheit at kunna siga nei av og á og at kunna arbeiða við tí, sum mann annars sjáldan hevur tíð til. Eg havi tikið av nøkrum uppgávum, sum eg havi hildið vera áhugaverdar, men havi altoy havt møguleika fyri at siga nei takk til okkurt, og harvið havi eg kunnað miðsavnað meg um ymiskt, sum kanska ikki gevur mat á borðið her og nú. Eg havi fingið eitt ára starvsløn einaferð, og tað var eisini gott og hóskaði til ta ávísu verkætlanina, sum eg gjørdi tá. Men tað er ikki heilt tað sama sum at fáa trý ár av arbeiðsfriði, har tú sleppur undan at renna eftir einari deadline, har

Hann er avhildin, tað skilst á øllum brøgdum premierukvøldið á Tjóðpallinum. Nýggi leikurin, Tóm Rúm, er framfördur á fyrsta sinni og í rómnum aftan á premieruna práti eg við nakrar luttakarar. Tá eg nevni tónleikin og hvussu hugtikin eg eri av ljóðsíduni í leikinum, fara fólkin á Tjóðpallinum beinanveg at rósa tónaskaldinum upp til skýggja, alt meðan tey brosa hugfarsliga við tankan um krúllurnar hjá komponistinum, sum hómaðust onkrastaðni í ruðuleikanum í heimsins minsta tjóðalli, meðan hann fekk sær ein kóboylur tær longu, ovbyrjaðu nætturnar undan premieruni. Okkurt bendir á, at Tróndur Bogason hevur gjørt annað og meira enn at sovið hesi seinastu trý árin. Umframt tær størru uppgáurnar við tónleikinum í t.d. sjónleikinum Tóm Rúm og sangleikinum Audition, er Tróndur Bogason stóðugt upptikin av smærri uppgávum, har hann spælir, leggur til rættis, útsetir og framleiðir tónleik hjá øðrum. Og hann er ikki lættur at fáa fatur á, tí hann hevur nógv um at vera, men tað eydnast og eg byrji viðtalið við at spyrja, hvussu tað fólsta at sita sum áskoðari í salinum á Tjóðpallinum og uppliva eitt verk, sum hann sjálvur eigur part í.

TB: Eg havi sjálvandi sæð leikin framfórdan fleiri ferðir, men altíð við øðrum eyganum í telduni. Eg havi fyrst og fremst fokuserað upp á ljóðið, og hóast eg havi fingið eitt ógvuliga tætt forhold til leikin og allar detaljurnar í honum, so er tað nakað heilt annað at uppliva hann sum áskoðari uttan forpliktilsir. Sjálvt um eg má víðganga, at eg av og á fangaði meg sjálfan í at vera í so upptikin av onkrari óbetýðuligari detalju í ljóðsíduni.